

[Robert Pedersen.]

ende træk i parti efter parti i denne sal, at bare du hytter dig selv, så går det nok alt sammen.

Der har været partier, der har ment, at pengene havde det bedst i borgernes egne lommer. Der har været partier som retsforbundet, frit folkeparti, de uafhængige og andre, der har stået for akkurat de samme tanker, som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) står for. Det er der intet som helst nyt i.

Under hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s indlæg kom der så også det — forhåbentlig en tilsnigelse — at der var en gruppe af borgere i Danmark, som i tryghed kunne stemme på socialdemokratiet, nemlig nulskatteyderne. Det er ikke mig bekendt, at vi har nulskatteydere, men hvor stammer problematikken fra med nulskatteydere, hr. Svend Andersen (Rosk. a.)? Den stammer fra, at det gamle socialdemokratiske princip om at bruge skattepolitikken til at skabe social lighed blev brudt med statsminister Viggo Kampmann, som sagde, at hvis vi ikke tænker på at give erhvervslivet bedre afskrivningsmuligheder, vil der ikke blive investeret i virksomhederne, og så vil danske arbejdere ikke få konkurrencedygtigt værktøj, konkurrencedygtige maskiner, så de kan klare sig i den verden, hvor vi står og slås om ordrer med folk uden for vore grænser.

At der så er kommet den ting til, at disse vanskelige love kan misbruges, er først og fremmest en udfordring til os, der mener, at staten i det moderne samfund på en hel række felter har naturlige opgaver. Det gælder ikke alene socialpolitikken, hvor jeg er fundamentalt uenig med fremskridtspartiet, der ligesom mener, man kan klare det med de 60.000 kr. skattefrit ved sådan at op-hæve lidt kultursociologi her og lidt etnografi dér og køre en traktor gennem Christiania og nedlægge Roskilde universitetscenter. For virkelig at skabe disse dybtgående besparelser i dansk politik kommer man til at gribe ind på områder, der er helt fundamentale for at sikre dette lands sociale struktur. Så kommer man nemlig til at rokke ved de ting, som vi har været stolte af, og hvor de skandinaviske velfærdsstater i omverdenens øjne står særdeles godt.

Der har ganske klart været vildskud i 1960erne, som der altid vil være i et dyna-

misk samfund, hvor tingene vokser og udviklingen går stærkt, og hvor de politiske myndigheder mange gange må registrere en udvikling, der skabes uden for dette hus.

Den anden ting er, at hvis man accepterede den filosofi, der ligger bag fremskridtspartiets program, ville det ikke være muligt at føre den form for økonomisk politik, som de mest fremskredne af de vestlige lande har været nødt til at føre for i et samfund, hvor ejendomsmidlerne er overladt til private, at skabe en høj beskæftigelse og helst en fuld beskæftigelse. Det ville ikke være muligt at føre finanspolitik, det ville ikke være muligt at bruge statens indtægter og udgifter aktivt, konstruktivt, med det sigte og det formål, at folk skulle have arbejde, at folk skulle have job. Det må man tage op, og det må man tage med, og så må man indrømme, at vi er tilbage i det gamle samfund, hvor politikerne i bekæmpelsen af dette onde rent faktisk er magtesløse.

Så er der det tredje synspunkt, som hr. Poulsgaard gjorde rede for. Jeg synes, der var en mærkelig modsætning mellem hr. Poulsgaards varme tale om den lille mand og den politiske konklusion om, at han i og for sig skulle klare sig selv: lad dog folk få lov til at klare sig selv. Og jeg må efter at have været i dette hus i den periode, hvor fremskridtspartiet har været her, sige, at den konsekvens, de følger på alle områder, kulturpolitisk, økonomisk, udenrigspolitisk, fører til konklusioner, som vender sig imod opgaver og former for indsats, der direkte er med til at sikre den lille mand, som de taler om.

Det var jo rystende at høre i de dage, da vi behandlede indgrebene på arbejdsmarkedet, de utallige forsvar for bankerne mod dette forfærdelige, at man gennemførte en lov om rentemarginalen, eller al denne megen snak om: ih, vi kan da ikke røre udbytterne, lægge dem fast, vi kan da ikke røre tantiemerne osv. Det står i et meget dårligt forhold til linjen om at ville støtte den lille mand. Det ses i forslag efter forslag, hvad enten det er forslag om, at en mand, der ingen uddannelse har, skal have lov at gå gratis på aftenkursus, eller det drejer sig om kapitalvindingsskatten, som man vil have ophævet, således at spekulanter kan tjene utrolige penge på jordsalg, eller det drejer sig om en aktiv, alvorlig indsats over for nulskatteydere, eller det drejer sig om en uden-